

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: MAKLER SERVICE BOHEMIA INTERNATIONAL s.r.o.**, sídlem v Praze, Biskupský dvůr 2095/8, IČ 25411071, zastoupeného Mgr. Davidem Hejzlarem, advokátem se sídlem v Liberci, 1. Máje 97, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22.5.2012, č.j. 5448/12-1500-505267,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 22.5.2012, č.j. 5448/12-1500-505267, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Teplicích (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17.1.2012, č.j. 4713/12/210410500962, kterým byla žalobci za porušení povinnosti podle ustanovení § 3 a § 4 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti (dále jen „ZOP“), v období od 14.1.2010 do 2.12.2010 v celkem 198 případech, jímž se dopustil správního deliktu podle § 6 odst. 1 ZOP a v jednom případě ze dne 20.12.2010 se dopustil správního deliktu podle § 6 odst. 2 ZOP, uložena podle § 6 odst. 3 ZOP pokuta ve výši 964 000,- Kč a dále mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce poukázal na to, že podstatou napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně byly zejména platby související s výplatou podílu na zisku ve splátkách v období od 24.2.2010 do 2.12.2010, kdy byl v postupných denních splátkách jedinému společníkovi společnosti MAKLER SERVICE SLOVENSKO s.r.o. (dále jen „společník“) vyplacen řádně schválený podíl na zisku za rok 2009, resp. nerozdělený zisk minulých let. Správní orgán zcela odhlédl od smyslu a účelu ZOP a stanovil pokutu, která se jeví s ohledem na okolnosti případu zjevně nepřiměřená. Žalobce výplatu společníkovi provedl v období od února do prosince roku 2010 prostřednictvím denních splátek ve výši 394 500,- Kč. Jednotlivé platby byly uskutečněny v uvedené výši právě z důvodu, aby byl dodržen zákonný limit denních hotovostních plateb. Žalobce v této souvislosti vycházel ze svého pevného směnného účetního kurzu platného pro celé období roku 2010 ve výši 26,30 Kč/EUR. Z toho je patrné, že byť se žalobce dopustil systémové chyby používáním pevného směnného kurzu namísto kurzu devizového trhu, vyhlášeného ČNB ke dni provedení platby, uskutečňoval předmětné platby ve zřejmém úmyslu dodržet zákonné podmínky podle § 4 ZOP. Za těchto okolností nemohla být dovozována odpovědnost žalobce za spáchání správního deliktu, neboť došlo k naplnění liberačního ustanovení § 6a odst. 1 ZOP a nebylo postupováno správně ani podle ustanovení § 6a odst. 2 ZOP určujícího stanovení výše pokuty. V odůvodnění obou rozhodnutí nejsou konkretizovány jednotlivé okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, ani není patrné, jakým způsobem správní orgán I. stupně dospěl ke konkrétní výši udělené pokuty. Zmiňované pochybení nezakládá žádný negativní následek, neboť se jednalo o platby mezi spojenými osobami, kdy nebyl a ani nemohl být poškozen zájem žádné třetí osoby. Výplata podílů na zisku byla navíc v daném případě ve smyslu daňových zákonů osvobozena od daně z příjmů. Touto okolností se správní orgány nezabývaly. Přitom právě zde bylo na místě učinit správní úvahu ohledně toho, zda byl v daném případě porušen smysl a účel ZOP. Podle důvodové zprávy k ZOP je účelem zákona omezit daňové úniky, racionalizovat a optimalizovat peněžní hotovostní oběh, zvýšit bezpečnost zúčastněných subjektů a v neposlední řadě působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti tak, jak toto jednání vymezuje zákona č. 61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti. Tento účel zákona nebyl jednáním žalobce porušen, neboť pokud by žalobce zvolil správný směnný kurs, k žádnému postihu by ze strany správních orgánů nedošlo. Ustanovení § 6 odst. ZOP a ustanovení § 6a ZOP nebyla aplikována správným a dostatečně přezkoumatelným způsobem. I v případě, že by byla dovozována odpovědnost žalobce ve smyslu ZOP, nelze pokutu ve výši téměř 1 000 000,- Kč považovat s ohledem na okolnosti případu za přiměřenou. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že pokud by naopak v průběhu roku 2010 došlo k poklesu hodnoty koruny, zákonný limit by byl dodržen a v projednávané věci by nedošlo k žádnému postihu, přestože by se jednalo na straně žalobce o zcela stejnou systémovou chybu. Žalobce souběžně se svým odvoláním podal žádost o sdělení informace ohledně metodiky správních orgánů při aplikaci ZOP, která mu však nebyla poskytnuta. Tento nedostatek neodstranila ani tzv. interní pomůcka správního orgánu I. stupně pro stanovení výše pokuty, neboť ani z ní nebyla nijak

zřejmá správní úvaha směřující k uložení pokuty v konkrétní výši ve vazbě na okolnosti případu. Informace, že žádná metodika pro aplikaci ZOP nebyla vytvořena je nepravdivá, a proto žalobce navrhl, aby si ji soud vyžádal, neboť ji správní orgány před žalobcem zatajily. Dále se správní orgány dopustily závažného pochybení tím, že ve spise nebyly založeny žádné podklady ani podněty ohledně jeho zahájení, resp. ohledně zahájení kontroly dodržení zákonného limitu pro platby v hotovosti. Toto procesní pochybení je důvodem nepřezkoumatelnosti postupu správních orgánů při přípravě a vydání meritorních rozhodnutí a tedy i důvodem k jejich zrušení. Žalobce vyjma zrušení žalobou napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud případně od uložené pokuty upustil, popřípadě ji snížil.

Původní žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby a stručně zrekapituloval dosavadní průběh řízení. K nepřiměřenosti pokuty a k absenci důvodu jejího uložení poukázal na ustanovení § 4 odst. 2 ZOP podle kterého žalobce nepostupoval. Vzhledem k předmětu činnosti žalobce lze legitimně očekávat jeho vysokou míru orientace v právních předpisech, kterou lze očekávat u každé obchodní společnosti i přes to, že s hotovostními platbami nepracuje zcela běžně. Poukázal na to, že k porušování ZOP došlo v roce 2010, tedy v sedmém roce jeho účinnosti a žalobce byl zapsán od obchodního rejstříku již dne 10.12.1999. Důkazní břemeno zproštění odpovědnosti právnických osob podle § 6a ZOPH leží na dotčené právnické osobě, přičemž v daném případě ke splnění podmínek pro zproštění odpovědnosti za správní delikt nedošlo. Správní orgán I. stupně výši pokuty řádně odůvodnil a správní úvahu uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. Bylo přihlédnuto i k podkladům svědčícím ve prospěch žalobce, kdy bylo vyhodnoceno tvrzení týkající se pokladního dokladu č. 29, neboť správce daně uznal, že se jedná o 2 výdajové pokladní doklady vystavené ve dnech 25.1.2010 a 26.1.2010, oba zaúčtované pod stejným pořadovým číslem. Z ustanovení § 1 ZOP lze dovodit, že účelem zákona je stanovení podmínek pro povinnost provádění bezhotovostních plateb. Účelem je také racionalizace a optimalizace peněžního hotovostního oběhu a zvýšení bezpečnosti zúčastněných subjektů. V daném případě prováděné hotovostní výplaty podílu na zisku probíhaly v průběhu roku 2010 téměř denně a dle žalobcem deklarovaných skutečností mělo být na Slovensko převezeno 78 000 000,- Kč v hotovosti. Již přípisem ze dne 17.2.2012 bylo žalobci sděleno, že požadovaná metodika pro stanovení výše pokuty nebyla vytvořena a přílohou dopisu byla interní pomůcka správce daně pro stanovení výše pokuty. Skutečnost, že správní spis neobsahoval podnět pro zahájení správního řízení a podklady, které k jeho zahájení vedly, nepředstavuje procesní pochybení správce daně. Podnětem k zahájení řízení o pokutě byly informace o hotovostních platbách zjištěné z materiálů předložených správci daně v rámci daňového řízení.

V replice žalobce uvedl, že předměty podnikání žalobce se nijak nevztahují k právnímu poradenství či obdobné činnosti. Také nelze odpovědnost žalobce dovozovat pouze z doby, po kterou vykonává své podnikatelské aktivity či z data, kdy nabyl ZOP účinnosti. Z jednání žalobce je zjevné, že omezení stanovené ZOP bral v potaz a snažil se přijmout opatření, která by jeho porušení zabránila. Dále odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.2009, sp. zn. 15 Ca 303/2008, na základě něhož dovodil, že se správní orgány vůbec nezabývaly posouzením toho, zda a v jaké míře je jednání žalobce společensky nebezpečné. Žalobce se žádného závažného jednání nedopustil. V případě žalobce nebylo prokázáno, že jeho platby byly „pochybné“ a byl jimi zakrýván skutečný původ finančních prostředků a ani ze strany původně žalovaného toto nebylo tvrzeno.

Společenská škodlivost tak v daném případě nedosahuje té míry, kterou zákonodárce uznal za nezbytnou postihovat. Žalobce znovu označil za nepravdivou informaci, že metodika pro aplikaci ZOP nebyla vytvořena.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalobce a původně žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud po zhodnocení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval přezkoumatelností rozhodnutí a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a původně žalovaného, tvořící z pohledu soudního přezkumu jeden celek, jsou přezkoumatelná, neboť jsou v nich uvedeny závěry, z nichž při svých úvahách vycházely při závěru, že došlo ke spáchání uvedených správních deliktů. Ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že původně žalovaný má za to, že odpovědnost žalobce je objektivní s jediným možným způsobem liberace, jejíž podmínky nebyly naplněny. Dále se ze žalobou napadeného rozhodnutí podává, že původně žalovaný při stanovení výše pokuty zejména poukázal na výši převáděné částky i na dobu páchání deliktu. V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění níže uvedené, ve kterém se bude blíže zabývat žalobními body, které převážně kopírují odvolací námitky.

Mezi stranami je nesporné, že došlo k předání nadlimitních částek, jak jsou uvedeny ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Strany jsou však ve sporu, zda jednáním uvedeným pod bodem 1) rozhodnutí správního orgánu I. stupně [jednání pod bodem 2), 3), a II. – celkem 3 případy, žalobce nijak konkrétně nespornuje] došlo k naplnění ustanovení § 6 odst. 1 ZOP a zda je výše pokuty přiměřená. Na tento případ dopadá následující právní úprava.

Podle § 4 odst. 1 a 2 ZOP poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 15 000 EUR (dále jen "limit") je povinen provést platbu bezhotovostně; to neplatí, jde-li o platbu, která musí být podle zvláštního právního předpisu provedena v hotovosti. Platba v české nebo jakékoliv cizí měně se pro účely tohoto zákona přepočte na měnu EURO směnným kursem devizového trhu vyhlášeným Českou národní bankou a platným ke dni provedení platby.

Podle § 6 odst. 1 ZOP právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost provést platbu bezhotovostně, ačkoli jí tuto povinnost ukládá tento zákon.

Podle § 6 odst. 2 ZOP právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že přijme hotovostní platbu, která byla provedena v rozporu s tímto zákonem.

Podle § 6 odst. 3 ZOP za správní delikt podle odstavců 1 a 2 lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč.

Podle § 6a odst. 1 ZOP právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 6a odst. 2 ZOP při určení výše pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

K výkladu povinností vztahujících se k převodu částek podle ZOP se již opakovaně vyjádřily i správní soudy, z jejichž judikatury vyplývají následující závěry.

Úmyslem zákonodárce při přijetí ZOP bylo omezit daňové úniky, racionalizovat peněžní hotovostní oběh, zvýšit bezpečnost zúčastněných subjektů a zejména působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti. Zákonodárce tak chtěl mimo jiné přispět novou úpravou ke zvýšení podílu bezhotovostních plateb a omezení možnosti tzv. praní špinavých peněz a daňových úniků. Otázka přepočtu české měny na měnu Euro je v tomto smyslu otázkou právní, kterou zakotvuje § 4 odst. 2 ZOP. Pokud se subjekt domníval, že přijetím platby nepřesahuje zákonem stanovený limit, šlo o omyl právní a v daném případě se tak uplatní zásada *ignorantia iuris non excusat* neznalost práva neomlouvá (srov. rozsudek NSS ze dne 15.7.2009, č.j. 2 Afs 29/2009-60, www.nssoud.cz). Zákon u poskytovatele platby nerozlišuje, zda jeho jednání bylo úmyslné či z nedbalosti, např. z neznalosti zákona (viz rozsudek KS v Hradci Králové ze dne 31.10.2008, č.j. 30 Ca 160/2007, www.nssoud.cz).

Uvedené právní závěry lze vztáhnout i na daný případ, neboť lze konstatovat, že i v případě chybné aplikace ZOP, kdy se žalobce domníval, že hranice pro bezhotovostní převod se určuje jiným způsobem, nemá vliv na vznik objektivní odpovědnosti. Jedná se o protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které ukládá správní úřad (orgán) trestní sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti je právnická osoba jako celek. Obdobně, jak je tomu u většiny správních deliktů (s výjimkou především přestupků), i v případě správní sankce podle ustanovení § 6 odst. 1 a 2 ZOP se jedná o objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění). Skutečnost, že žalobce chtěl vyhovět požadavkům ZOP, ale nestalo se tak, nemá vliv na vznik odpovědnosti za protiprávní jednání v daném případě.

Žalobce poukázal na to, že nebyla správně zhodnocena materiální stránka správních deliktů, jichž se dopustil, neboť škodlivost jeho jednání je nepatrná. Součástí správního deliktu je a vždy musí být i materiální stránka správního deliktu spočívající ve společenské nebezpečnosti spáchaného jednání. K tomu je však nutno uvést, že lze obecně vycházet z univerzálně platné zásady trestního práva, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Pouze v případech, kdy se formální znaky blíží samé hranici stanovené zákonodárcem pro daný správní delikt měl by se správní orgán zaměřit na to, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly (srov. rozsudek NSS ze dne 14.12.2009, 5 As 104/2008, www.nssoud.cz).

Soudu jsou známy případy, kdy bylo na místě se výslovně a podrobně zabývat materiální stránkou správního deliktu, neboť šlo o případy hraniční (srov. rozsudek NSS ze dne 31.10.2008, č.j. 7 Afs 27/2008, rozsudek KS Ústí nad Labem ze dne 20.1.2009, sp. zn. 15 Ca 303/2008, www.nssoud.cz), nicméně o takový případ se v daně věci rozhodně nejedná. Již původně žalovaný ve svém rozhodnutí (str. 6) poukázal na skutečnost, že se jednalo o převod 78 000 000,- Kč v průběhu roku 2010, jednalo se tedy o vysokou celkovou částku převáděnou po dlouhé časové období. K tomu lze poznamenat, že odpovědnost za správní delikt v daném případě vzniká už u jednoho nadlimitního převodu. Soud k tomu dále doplňuje, že společenskou nebezpečnost jednání žalobce zvyšuje i to, že limit pro bezhotovostní platby překročil žalobce v souhrnu o několik milionů Kč. Dále je nutno vzít v úvahu to, že žalobce převáděl zisk z minulých let na společníka. Je tedy patrné, že celý převod částky 78 000 000,- Kč byl plánovanou operací jako celek a nešlo o různé obchodní případy, v nichž by došlo k jednotlivému pochybení. Účelem zákona však nebylo přinutit subjekty rozdělit převáděné platby na podlimitní částky, jako se to snažil učinit žalobce, ale záměrem bylo, aby právě takovéto vysoké částky byly převáděny bezhotovostně, neboť jsou považovány za rizikové. Právě skutečnost, že žalobce raději volil způsob rozdělení výplat celé částky do jednotlivých (nesprávně stanovených) podlimitních částek, byť mu to zabralo skoro 10 měsíců, a nevolil jeden či několik bezhotovostních převodů, aniž by své jednání nějak rozumně vysvětlil, činí celou transakci podezřelou, byť nikoliv zjevně v rozporu s jiným zákonem než se ZOP. Podle ustanovení § 6 odst. 1 a 2 ZOP však nemají být postihovány protiprávní jednání podle jiných právních předpisů, protiprávnost převodu podle jiných právních předpisů zde nehraje roli. Účelem je zachytit rizikové platby, čemuž se žalobce zřejmě snažil rozdělením vypláceného zisku do podlimitních částek vyhnout. Soud zde nemá žádné pochybnosti o tom, že právě na takové případy účel zákona ZOP dopadá a o naplnění formální i materiální stránky deliktů v daném případě není pochyb.

Ze shora uvedeného pak vyplývá, že není možno aplikovat ani liberační ustanovení § 6a odst. 1 ZOP, neboť skutečnost, že žalobce špatně spočítal limit pro hotovostní převod, aby se vyhnul povinnosti bezhotovostního převodu, nelze považovat za veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Co se týká dalších procesních vad, a to neposkytnutí metodiky ke stanovení sankce podle ZOP soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postoupil žalobci svoji interní pomůcku a oba správní orgány svorně tvrdí, že žádná jiná metodika neexistuje, resp. nebylo podle ní postupováno. Soud o tomto tvrzení v daném případě nemá pochyb, neboť i ze správního spisu nevyplývá opak. V tomto směru lze poukázat na předkládací zprávu správního orgánu I. stupně (str. 3) ze které je patrné, že výše pokuty byla stanovena správní úvahou správního orgánu I. stupně a nikoliv pomocí jiných pomůcek. Z tohoto důvodu soud ani nevyzýval žalovaného či správní orgán I. stupně k předložení žalobcem požadované metodiky. Soud má za to, že v daném případě, vzhledem k atypičnosti celého případu, nelze proti postupu stanovit pokutu pouze správním uvážením, který zákonodárce umožnil, nic namítat. Jinou otázkou, kterou se soud bude zabývat níže, ovšem je, zda výsledek úvahy o výši pokuty není zjevně nepřiměřený.

Další procesní námitkou, kterou soud shledal nedůvodnou, je námitka absence podnětu k zahájení řízení. Soud konstatuje, že žádný právní předpis neukládá, aby součástí správního spisu byl i podnět, na jehož základě bylo následně správní řízení zahájeno, neboť se může jednat o neurčité podněty od třetích osob, jiných orgánů, či z jiného oddělení správního

orgánu I. stupně. Nicméně v daném případě může skutečnost, kdy se správní orgán I. stupně dozvěděl o porušení ZOP, hrát významnou roli, a to s ohledem na ustanovení § 6a odst. 3 ZOP, neboť podle tohoto ustanovení odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán. Soud z úřední povinnosti ověřil, zda nedošlo k prekluzi uvedené lhůty. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno vůči žalobci oznámením o zahájení řízení ze dne 14.11.2011, které bylo žalobci doručeno dne 16.11.2011. Jak vyplývá z tohoto oznámení, podnětem k zahájení řízení bylo zjištění porušení povinnosti při místním šetření v rámci vyhledávací činnosti podle § 78 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Relevantní doklady týkající se převodů, z nichž bylo vycházeno před zahájením správního řízení, byly správci daně předány při ústním jednání dne 21.9.2011 a dne 13.10.2011. Z uvedeného plyne, že objektivní obraz o tom, zda došlo k porušení ustanovení ZOP si mohl správce daně udělat nejdříve dne 21.9.2011 a lhůta jednoho roku k zahájení řízení tak byla dodržena. Soud závěrem této části konstatuje, že pokud zde existoval nějaký neformální podnět k zahájení vyhledávací činnosti u žalobce, není vadou řízení, pokud tento podnět není ve spise založen, neboť na následující řízení nemá vliv.

Dále žalobce shledává výši pokuty, která mu byla uložena ve výši 964 000,- Kč, za zcela zjevně nepřiměřenou.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, sp. zn. 1 Afs 1/2012, www.nssoud.cz, Sb.NSS č. 2671/2012, je uvedeno, že „soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s.ř.s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s.ř.s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.4.2012, sp. zn. 7 As 22/2012, www.nssoud.cz, Sb. NSS č. 2672/2012, „smyslem a účelem modrace (§ 78 odst. 2 s.ř.s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. V případě sankcí z obecných hledisek méně závažných (zde pokuty ve výši 10 000 Kč) proto bude modrace sankce zpravidla vzácnější než v případě sankcí výrazných.“

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2008, sp. zn. 4 Ads 113/2007, www.nssoud.cz, vyplývá, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich

výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení a nebo – v tomto směru došlo soudním řádem správním k rozšíření soudního přezkoumání – zda správní orgán volné uvážení nezneužil. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Správní orgán je tak povinen při ukládání sankce podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým skutečnostem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Správní orgány byly povinny přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 5 a 6) je patrné, že původně žalovaný vycházel stejně jako správní orgán I. stupně z velkého objemu poskytnutých a přijatých nadlimitních plateb a doby trvání protiprávního jednání. Významným rysem způsobu, jímž byly správní delikty spáchány, je četnost jednání čítající celkem 199 případů a výše celkové převáděné částky činící 78 000 000,- Kč, další významnou okolností je dlouhodobost páchání deliktu. Ve prospěch žalobce bylo vyhodnoceno jeho tvrzení týkající se pokladního dokladu č. 29, kdy se jednalo o dva výdajové pokladní doklady. Jako další přitěžující okolnost soud hodnotí evidentní snahu žalobce obejít účel ZOP. Námitka žalobce, dle níž mělo být zohledněno neprokázání škodlivého následku, je s ohledem na objektivní odpovědnost za jím spáchaný správní delikt nepřipadná. Existence škodlivého následku by v daném případě mohla být přitěžující okolností, jeho nezjištění však má na věc neutrální dopad. K vyvození odpovědnosti postačuje totiž samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě. Soud, jak bylo shora uvedeno, se ztotožňuje s hodnocením závažnosti správních deliktů a s tím souvisejícím stanovením pokuty, která byla stanovena stále ještě v první pětině zákonného rozpětí.

Jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jakož i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, všechny aspekty rozhodné pro udělení pokuty správní orgány zhodnotily při stanovení výše uložené pokuty a to dle soudu zcela správným a zákonným způsobem, kterému nemá co vytknout.

Soud veden shora uvedenými zásadami při přezkumu přiměřenosti uložené pokuty, kdy do úvah správního orgánu může zasáhnout až tehdy, kdy je pokuta zjevně nepřiměřená, konstatuje, že takovouto nepřiměřenost neshledal.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. srpna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová